

זמני כניסת ויציאת השבת

ירושלים	הדה"נ	מוצ"ש	ר"ת
6:33	7:46	8:25	
בני ברק	6:49	7:48	8:27
חיפה	6:40	7:49	8:23
באר שבע	6:47	7:47	8:22
ניו יורק	7:16	8:20	8:49
לונדון	6:28	7:54	8:11

שבתות

עלון שבועי להנחלת נועם כבוד השבת וקדושתה

שבתות תמימות

היום קצר והמלאכה מרובה

בפרק מפרקי אבות שנקרא בשבת זו, הוא פרק ב', נאמר במשנה: "רבי טרפון אומר, היום קצר והמלאכה מרובה, והפועלים עצלים, והשכר הרבה, ובעל הבית דוחק".

הדברים במשנה אמורים לגבי העולם הזה, שעליו אומר התנא שעלינו לדעת שהעולם הזה נחשב כיום קצר שבו המלאכה מרובה, ולהתייחס לכך כמפעל שבו הפועלים עצלים והשכר מרובה ובעל הבית דוחק, תוך כדי ידיעה שהשכר המובטח על הפעולות בעולם הבא, הוא לפי הפעולות, ולא לפי התוצאות, כפי שאומר התנא בהמשך הדברים.

במקום אחר ממשילים חז"ל את העולם הזה ליום שישי, ואת העולם הבא לשבת. וגם על כך אפשר להמליץ המלצה זו, היום קצר והמלאכה מרובה. על אף שבשבתות אלו יום השישי הוא ארוך במיוחד, אל נתפתה לחשוב כי בכך פטורים אנחנו מלהכין את עצמינו כראוי לקראת השבת, ולבלות יום זה במקומות ההפוכים ומנוגדים בתכלית לקדושת השבת. אם רוצים אנחנו שהשבת תיראה כפי שהשבת צריכה להראות, מעין עולם הבא, עלינו להתייחס גם לימי שישי אלה כאל יום קצר שהמלאכה בו מרובה.

אך בכל זאת, עם היות ביאור זה אמת לאמיתה של תורה בפשט הכתוב, דומה שדעת המתבונן לעומק עדיין לא נחה בכך, שכן מהו פשר הדבר שדווקא כאן קראה התורה לשבוע בלשון שבת?

ודאי שסודות רבים טמונים בדבר, ואין כאן המסגרת המתאימה והראויה להתרחב רבות בכך. נציין רק לדברים נפלאים אותם אמר בפירוש פסוק זה, האדמו"ר רבי שמואל מסלונים זצ"ל בעל ה"דברי שמואל", כפי שמוסר בשמו תלמידו הגדול וקרובו, שלימים אף ישב על כסאו בהנהגת חסידות סלונים בארה"ק, הלא הוא האדמו"ר רבי אברהם ויינברג זצ"ל, ונביא את הדברים בלשונו הטהור:

'מרן אדמו"ר מוהר"ש ז"ל אמר, שלכל הפחות השבתות יהיו תמימות, כי בשבת יש בו ב' סגולות, א' זכר למעשה בראשית, שיכול להתחדש כבריה חדשה, ב' זכר ליציאת מצרים, שיכול לתקן בה את כל הזוהמה שדבקה בו מבחינת מצרים, כח זה יש בכל שבת, ובמיוחד בימי ספירת העומר, וזהו שלכל הפחות השבתות יהיו תמימות - שלכל הפחות בשבתות שלימי הספירה יתחזק לעקור מעצמו את כל הזוהמה ולהתחדש כבריה חדשה כהכנה לקבלת התורה'.

אם ירשה רק להוסיף מילה אחת, כי אם אכן רוצים שהשבת תהיה תמימה, חייבים להתכונן לכך במשך השבוע, כדי להגיע לשבת ראויים לזה, וממילא כל השבוע יהיה בבחינת "שבתות תמימות".

שסבורים אנו לתומינו שהיה יותר מתאים כך?

ובכן, תשובה אחת לכך מצוייה בספר "פנים יפות" על התורה, אותו חיבר רבה הנודע של פראנקפורט, רבי פנחס הלוי הורביץ זכר צדיק וקדוש לברכה, מחבר ספרי "הפלאה", המוכיח מפסוק זה, שבעצם בלשון הקודש אכן 'שבוע' המכונה כן מלשון שבע ימים, שמו האמיתי הוא: "שבת", וכל השבוע קרוי על שם השבת. וזאת למה? כיון שהשבת היא המשפעת לכל השבוע, וממילא כל מה שיש במשך השבוע הרי זה מכווחה של השבת. אותו הדבר - כותב בעל ההפלאה - מצינו בתנ"ך ביחס לראש חודש, שכן האמת היא שהחודש כולו קרוי כך בלשון חודש על שם ראש החודש שהוא הקרוי חודש, כפי שמצינו בכמה פסוקים שראש חודש נקרא "חודש", וכפי הנאמר בפסוק (ישעיה סו, כג) "והיה מידי חודש בחודשו ומידי שבת בשבתו". כלומר, 'מידי חודש בחודשו' - ביום החודש שבחודש, שזהו ראש כל החודש, שהוא המשפיע לכל החודש. וכן הביאור במילים 'מידי שבת בשבתו' - ביום השבת שבשבת, כלומר יום השבת שבשבוע, שיום השבת הוא המשפיע לכל השבוע הקרוי שבת.

נמצינו למדין איפוא, כי המשמעות של הפסוק "שבע שבתות תמימות" היינו שבע שבועות תמימות, לפי שבלשון המקרא שבע מכונה שבת על שם יום השבת.

נמצאים אנו בעיצומם של ימי הספירה, ימי ספירת העומר, כאשר בכל ערב וערב, אנו עומדים וסופרים אחד ועוד אחד, ומצרפים גם את ספירת השבועות, במנין מדוקדק ביותר, עד לחג השבועות שחל ביום החמישים של ימי הספירה.

ימים אלו, נחשבים לימים מיוחדים במינם, כפי שכבר מזכיר הרמב"ן בפירושו על התורה (ויקרא כג, לו) שהימים הללו שביין חג הפסח לחג השבועות, נחשבים כחולו של מועד, כאשר חג השבועות - יום מתן תורה - הוא השלמת חג הפסח. חכמי הקבלה, אף לימדו דרכי עבודה מיוחדים לימים אלו, שבהם מתקנים תיקוני מדות בדרך לקראת חג השבועות, בעניינים הידועים ליודעי חכמת הנסתר.

אנו ברצוננו להתייחס לזוית מעניינת במיוחד בנוגע לספירה זו.

נשים לב, כי כשהתורה הקדושה מצווה על ספירה זו, היא מתייחסת באופן מיוחד לספירת שבעת השבועות, וכך קוראים אנו על "שבע שבתות תמימות תהינה". פסוק זה, הנאמר על דינו מידי ערב, בעת אמירת דברי ההכנה למצוה ובעת אמירת התחינה שלאחריה, צועק: דרשני! שכן, כל העובר על הפסוק עומד ותוהה, מהו פשר הכינוי הזה של "שבע שבתות"? וכי את השבתות סופרים אנו? למה התורה הקדושה אינה אומרת "שבע שבועות תמימות תהינה", כפי

לשון חכמים

ואפשר לפרש 'יהיה לכם קודש שבת שבתון', במה שכתבנו במקום אחר שיש הפרש רב בזמן שמירת השבת בין שוכני מזרח למערב וכיוצא, וגם רובם אין זמנם בזמן ששבתים בשמים שהוא כפי זמן גן עדן הארץ שהוא תחת קו השווה, ושבת נמסרה לכל אחד מישראל כפי מקום ישיבתו, וזה שאמר הכתוב 'יהיה לכם קודש', שהשבת מסורה לכם ואין לך אלא מקומך ושעתך, וזהו שאמר: 'שבת' - מורה על השבת העיקרי בשמים ממעל, 'שבתון' - הוא שבת קטן, על דרך איש - אישון, והוא שבת כפי המקום שעומד בו, 'לה' - אף שבתון שאינו זמן שבת עיקרי בשמים שיהיה כמה שעות שהם חול, מכל מקום הוא לה'.

פני דוד להרב החיד"א פרשת ויקהל

פניני הלכה

שאלה: בזמן הקיץ ששקיעת החמה מתאחרת, וקשה להחזיק את הילדים ערים וערניים בעת סעודת השבת, שהיא השעה החשובה ביותר להנחלת ערכי התורה והיראה לבני הבית בשלוח ובמנוחה, כיצד היא הדרך לנהוג באם רוצים להתחיל את סעודת השבת בשעה מוקדמת?
תשובה: כפי שנפסק בהלכה, יכולים להתפלל תפילת ערבית מפלג המנוחה, וזאת בתנאי שלא התפללו תפילת מנחה באותו יום לאחר פלג המנוחה. ואכן, במדינות אירופה, בהם השקיעה מתאחרת בהרבה בשעות הקיץ, נהוג בכל המקומות, עוד מדורות קדומים ביותר, שבמשך כל השבוע, מתקיימים מניינים מוקדמים לתפילת ערבית בימות הקיץ, המסתיימים מבעוד יום. גם בארה"ק, במקומות רבים, מתקיימים מניינים שכאלה בערבי שבתות לתפילת קבלת שבת וערבית מבעוד יום. על המתפללים במניינים כאלה, להקפיד להתפלל תפילת מנחה ביום שישו קודם פלג המנוחה. אך אם יש טורח גדול לקבץ את הציבור בשני פעמים, יכולים בשעת הדחק להקל להתפלל תפילת ערבית קודם צאת הכוכבים, אף שהתפללו תפילת מנחה לאחר פלג המנוחה. מיד אחרי התפילה, יכולים להתחיל בקידוש ובסעודה, אף שעדיין לא שקעה השמש. וכך זוכים לשעה איכותית של סעודת שבת בנועם ושלוה. המתפללים במניינים שאלה, צריכים לזכור לקרוא את כל קריאת שמע לאחר צאת הכוכבים, וכן בשבועות אלו של ספירת העומר, מחשש שישכחו לספור את הספירה של אותו יום כשיגיע הלילה.

מקורות: משנה ברורה רלה, ח"יב וביאור הלכה ד"ה ואם; רסו, ב וביאור הלכה שם ד"ה ובפלג.

אמרת השבת

בגמרא (שבת קיח, ב) אמרו, 'אלמלי שמרו ישראל שתי שבתות, מיד היו נגאלים'. וראוי לתת טעם, למה דווקא שתי שבתות?

ואפשר לומר, שכן מצינו במסכת עדויות (ב, י) שמשפט הרשעים בגיהנום הוא מפסח ועד עצרת, שנאמר 'ומדי שבת בשבתו וגו' לכל בשר'. והיינו, שפסח מכונה בתורה בכינוי 'שבת', וכן חג השבועות קרוי שבת, כאמור 'שבע שבתות תמימות תהיינה עד מוצאת השבת השביעית', ושבת בשבתו היינו פסח ושבועות.

ולפי זה יש לומר, שכוננת הגמרא לשמירת שתי שבתות, היינו לזמן שבין שתי השבתות הללו, כלומר לימי הספירה, שבהם על האדם להתקדש ולהטהר, וזהו הזמן הראוי לנקות כל זוהמא ופגם, ועל ידי כך שהאנשים יתקנו את עצמם באותו זמן, מיד תבוא הגאולה.

דרשות מהרא"ל צינץ דרוש י"ח (דרוש י' לשבועות)

פרשת השבת

וביום השמיני ימול בְּשֵׁר עֶרְלָתוֹ (יב, ג)

כמשפט אדם משפט בהמה, משפט אדם 'וביום השמיני ימול', ומשפט בהמה 'וביום השמיני והלאה ירצה', כך אמר הקב"ה, לא תקריבו לפני קרבן עד שיעבור עליו השבת, שאין שבוע בלא שבת, ואין מילה בלא שבת. (ילקוט אמור רמז תרמ"ג).

כתברבי זלמן רוטברג בספרו טוב דעת (פרשת בראשית): ומה נפלאים הדברים, שעל ידי נשמת אויר השבת גרידא, נתקן ונשלם האדם - בחיר היצירה - להיות ראוי להכנס בברית הקדושה, בריתו של אברהם אבינו, ועל ידי אויר השבת הותקנה הבהמה להיות ראויה לקדושת קרבן.

וכל זה לפי שבשבת מגיעה הבריאה לשורשה, והיא תכלית הבריאה שהכל תלוי בה, כי העיקר הוא השורשים. לפיכך נקראת השבת עצמה בלשון בריאה, 'כי בו שבת מכל מלאכתו אשר ברא אלקים לעשות', כיון שהשבת היא שורש הבריאה והמקיימת אותה, והיא הבסיס ומקור היניקה לכל הבריאה.

מעשה לשבת

פשר הבכי הגדול

ולתקדם למחוז חפצם.

לפתע נעצר רבי יחיאל מיכל, לשמע קול בכי גדול ומר שהגיע אליו ממקום הסמוך אליו. כשהתקרב יותר למקום הבכי, ראה כי הבוכה הוא לא אחר מאשר רבו הבעל שם טוב, השוכב על הארץ וממורר בכביה גדולה, ומכה על ראשו במרירות עצומה, ואומר כי חס ושלום עוד יגיעו לידי כך כי יאלצו לחלל שבת.

התברר, כי כשהסיק הבעל שם טוב, כי אין הם עומדים לגלות את הכביש הסלול, נפל על הארץ מרוב חרדה שמא יאלצו לתעות ביער ביממה הקרובה ובכך יאלצו להגיע חס וחלילה לידי חילול שבת, ופרץ בבכי מר, כאדם שחרב עליו כל עולמו.

בסופו של דבר, בחסדי ה' לא עבר זמן רב והערפל התפזר, ועד מהרה מצאו את הדרך הכבושה, והגיעו למחוז יעדם בעוד היום גדול הרבה לפני כניסת השבת, שם דרש רבי יחיאל מיכל את דרשת קבלת הפנים בהלכה ובאגדה, והתקבל בכבוד גדול על ידי בני אותה העיר שהיתה כאמור מלאכה בחכמים וסופרים. לסעודה שלישית הופיעו כל רבני ונכדי העיר, לסעוד יחד עם הרב החדש, כשבראש המסובים ישב אף הבעל שם טוב הקדוש.

כשסיפר רבי יחיאל מיכל את סיפורו זה ברבות הימים, עמד ואמר כי אילו לא ראה ברבו אלא דבר זה, שבכה בכיה גדולה שכזו מחשש שמא יגיע חלילה וחס לידי חילול שבת, די היה לו בכך.

נסע אף הבעל שם טוב עצמו יחד עם מקורבו זה, לעיר הוראדנא, לשבת הכתרתו לרבה של העיר.

כשנסעו הבעל שם טוב ותלמידו רבי יחיאל מיכל בעגלה לעיר הוראדנא, תעו בדרך, והיה זה בחשכת הלילה אור ליום שישי, ומרוב השיכה לא ראו אפילו איש את אחיו.

ירד הבעל שם טוב מהעגלה, והחל לחפש את הדרך, ולאחריו ירד אף רבי יחיאל מיכל, כששניהם גיששו את דרכם באפילה בניסון למצוא את הדרך בה יוכלו להמשיך ליסוע למחוז חפצם.

כך הלכו הם במשך שעה ארוכה, בתוך עלטה סמיכה, כשהאחד אינו רואה את רעהו, וכל אחד מממשש את קידמות דרכו, שמא יוכל לגלות את המקום הסלול, שם יוכלו להמשיך ליסוע בזהירות,

אחד מבין בני החבורה הקדושה שהסתופפו בצילו של הבעל שם טוב הקדוש ולמדו מפיו דרכי עבודת ה' ויראת שמים מתוך עמל תמידי בכבושה של תורה, היה רבי יחיאל מיכל מרגליות זצ"ל, שהיה ידוע כתלמיד חכם גדול ומתמיד עצום בלימוד התורה.

בשנות צעירותו היה גר בעיר קראקא, ועמד בקשרי הלכה עם גאוני דורו, כמו הנודע ביהודה ועוד מגאוני הדור. ולאחר שנים ספורות, עם פטירת אביו הגאון רבי שמואל בשנת תצ"ג, התקבל לממלא מקומו בעיירה קאוולי, שם נהג את נשיאותו ברמה.

חמש עשרה שנה לאחר מכן, התפנה משרת הרבנות בעיר הוראדנא, בפטירתו של רבי זכריה מענדיל זצ"ל שהיה מגאוני דורו, ולפי דבריו של רבי זכריה מענדיל לפני פטירתו, התקבל רבי יחיאל מיכל מרגליות זצ"ל למלאות את מקומו בכהונה חשובה זו.

העיר הוראדנא, היתה בכל הדורות עיר גדולה לאלוקים, עיר ואם בישראל מלאה חכמים וסופרים, כשגדולים וקדושים שימשו שם ברבנות במשך כל הדורות. הגאון המקובל רבי אריה לייב עפשטיין מקניגסברג בעל הפרדס, מרואי פני הגר"א, מכנה עיר זו, "עיר כלילת יופי" ובמליצה קרא לה בשם העיר בלשון הקודש: "הר א-דני". לעיר זו התקבל רבי יחיאל מיכל לכהן כרב, ואף הוא חיבר ספר על הזוהר למגילת רות, וקרא לשם הספר "הר א-דני", על שם עירו זה.

בהיות רבי יחיאל מיכל ממקורבי הבעל שם טוב הקדוש,

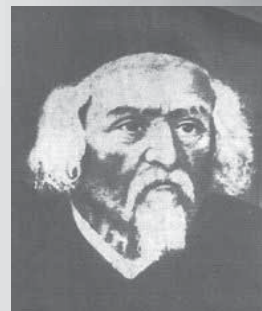
דבריהם הם זכרונם

רבי יוסף דוב הלוי סולובייצ'יק מבריסק - ה"בית הלוי" - ד' אייר תרנ"ב

הראשון לשושלת רבני בית בריסק במשפחת רמת הייחס סולובייצ'יק, היה מרן הבית הלוי, המכונה בפי הבריות רבי יאשע בער מבריסק. מלבד גאונותו בעיון התורה שבה התבלט בעת כהונתו כר"מ הראשי בישיבת וואלאז'ין מיסודו של זקנו רבי חיים וואלאז'ינר זצ"ל שם העמיד תלמידים לאלפים, ולאחר מכן ככהנו ברבנויות הערים הגדולות סלוצק ובריסק, וביתר שאת בעת שהופיע ויצא לאור ספרו המונומנטלי על סוגיות חמורות בש"ס ובהלכה, שעל שמה נקרא: "בית הלוי", עוד נודע גם בכח דרוש מיוחד במינו, שאף מדברים אלו התקבצו ובאו בספרו על התורה הקרוי אף הוא בשם זה.

בספרו זה בפרשת בראשית, מסביר הבית הלוי את מאמר חז"ל (שבת קיח, ב) "כל המענג את השבת נותנים לו נחלה בלא מצרים", שהענין הוא לפי שבדרך כלל חלק גדול מהמצוות שנתן הבורא לאדם, מטרתם הוא לשבור את התאוות ולהתרחק מהם נגד טבע האדם הנמשך אחר תאוותיו. לעומת זאת, במצוות השבת הצטוונו להתענג בה בתענוגים, לפי שבשבת אין המצוה לשבור את הטבע, אלא להיפך, תכלית השבת הוא לקדש את הטבע ולתקן אותו ולהעלות אותו לקדושה, כיון שהשבת מורה לנו, שכל מה שקיים בעולם, הקדוש ברוך הוא מהווה ומקיים אותו, ולכן צריך לקדש את הטבע שברא הבורא יתברך, ולקשר זאת לעבודתו.

זהו איפוא פשר דברי חז"ל, שכל המענג את השבת, ומבין שהטבע אף הוא נברא לצורך עבודת ה', נותנים לו נחלה בלא מצרים, בלי גבולות טבעיים, שאין בו שליטה של הטבע כלל.

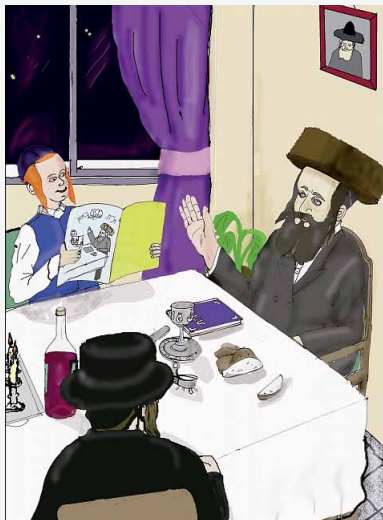
ה"בית הלוי" זצ"ל

יְלָדֵי הַשַּׁבָּת

יְלָדִים יְקָרִים:

שְׁבֻעַ שְׁעֵבֶר הַפְּנִינוּ אֶת תְּשׁוּמַת לְבָבְכֶם, לִימֵי הַשְּׁלֹשִׁי הָאֲרָרִים שְׁיָלוּ אוֹתְנוּ בְּחֻדְשֵׁי הַקְּרוֹבִים, חֻדְשֵׁי הַקִּיץ, שְׁנַדְעֵ לְנַצֵּל אוֹתָם פְּרָאוּי, בְּהַקְנָה נְאוֹתָה לְקִרְאָת יוֹם הַשַּׁבָּת, וְלֹא לְבִזּוֹי אֶת הַיּוֹם הַזֶּה עַל טַיִלִּים לְמִקְוֹמוֹת שׁוֹנִים, דְּבַר הַמְּפָרֵעַ לְכָל קִדְשַׁת הַשַּׁבָּת.

הַשְּׁבֻעַ נְדַבֵּר בְּכַמְּה מְלִים עַל יוֹם הַשַּׁבָּת. יוֹם הַשַּׁבָּת אֵף הוּא אֶרֶךְ מְאֹד בְּשִׁבְעוֹת אֵלוֹ, וְכָךְ אֶפְשָׁר לְמַצֵּא שְׁנַמְצָאִים בְּמִשְׁנֵי הַשְּׁעוֹת הָאֲרָרוֹת שֶׁל אַחַר הַצְּהָרִים שֶׁל יוֹם הַשַּׁבָּת, מְשַׁחֲקִים בְּרַחֲבוֹת בְּכָל מִינֵי מְשַׁחֲקִים.

עֲלִינוּ לְדַעַת, שְׁלַפְעָמִים יְכוֹלִים אֵף לְהַפְּשֵׁל בְּאִסּוּרִים

תּוֹדֵי פְּדֵי מְשַׁחֲקֵי רַחוּב. מִה גַּם, שְׁפָרְחוּב לֹא תִמִּיד נִפְגַּשׁ אֶת הַחֲבֵרָה הַמְּעֵלָה בְּיוֹתֵר שְׂרָאוּיָה לְחִבְרַתְנוּ בְּהִיוֹתְנוּ בְּגִי מְלָכִים.

הַדְּרָךְ הַנְּכֻנָה לְמַלֵּא פְּרָאוּי אֶת הַשְּׁעוֹת הָאֲרָרוֹת שֶׁל יוֹם הַשַּׁבָּת, הוּא לְקַרֵּא מְעַט סְפּוּרֵי צְדִיקִים וּפְרָקֵי אִמּוּנָה, וְזֹאת מְלַבֵּד שְׁעָה שֶׁל קוֹרֵת רוּחַ בְּלִמּוּד תּוֹרָה עִם אָבִא אוֹ חֲבֵרוֹתָא מְטִבָה, וְאִמִּירַת פְּרָקֵי תְהִלִּים בְּחִבְרַת תְּהִלִּים וְכִיּוֹצֵא בְּזֶה, וְלִמּוּד פְּרָקֵי אֲבוֹת. כִּךָּ מְסַבֵּלַת הַשַּׁבָּת אֶת צְבִיּוֹנָה הַרְּאוּי לָהּ.

שַׁבַּת שְׁלוֹם

משל ונמשל

ישנם אנשים המבלים את יום השבת באכילת מעדנים ובשינה טובה, כשטענתם בפייהם שהשבת לעונג ניתנה, ושינה בשבת תענוג.

עליהם נאמר המשל הבא:

חיל וקצין הצטיינו במלחמה למען המלך, ויבקש המלך לגמול להם טובה, עמד ואמר: הקצו להם יום בו יסיירו בארמון המלך, ויטלו משם בסופו של יום כל שיחפצו לפי בחירתם. הוסיף המלך ואמר למשרתיו, שיכניסו אותם דרך המטבח, ומשם יעשו מה שיחפצו.

הקצין שהיה ממשפחת אצילים, התעניין קודם לבואו על מבנה הארמון ואגפיו השונים, היכן טרקלין המלוכה, היכן ממקום חדר משכיות החמדה ואוצרות האמנות השונים. החייל לעומתו, איש פשוט היה, לא התעמק, ושמח על עצם ההודמנות לבקר בארמון המלך.

וכך ביום אחד עמדו שניהם והוכנסו אחר כבוד לארמון המלך, דרך המטבח. החייל, כשראה את המטבח הענק, עמד משתאה תחתיו, הן מעודו לא ראה אנשים רבים כל כך טורחים על מעדנים רבים כל כך. שלח ידו וטעם מזה ומזה, טעם ונגס, סעד ובלע, שתה לרויה, וחש את עצמו מעונג. בסופו של יום, ביקש שיארוזו לו מגש ובו מיטב המעדנים.

כשיצא, פגש הוא את עמיתו הקצין, כשיצא עם קופסא קטנה מלאה באבני חן, דבר שעתיד היה להבטיח את עשרו לדורי דורות. הקצין, מראש לא התעכב במטבח יתר על המידה, והעדיף ללקט את אוצרות החמדה האמיתיים.

הנמשל: הקדוש ברוך הוא הכניס את כל אחד מאיתנו בני ישראל, ליום מיוחד בארמונו, הוא יום השבת, ביום זה יכולים לזכות לקחת מארמון המלך מה שרוצים, אך הכניסה היא דרך המטבח על שלל מעדניה. אל נאבד את זמנינו לקנות קנין שעה, כאותו חייל. ננצל את הזמן לקנות קנייני נצח, כקצין בן אצילים.

על פי הפז חיים

יכולה היא שתרחם

זכות הפצת הגליון

תעמוד לרפואתו השלימה והמהירה של

הילד משה יעקב בן יונה

בתוך שאר חולי ישראל

מסייעים להפיץ את אור השבת ורואים ישועות

גדולה זכות השבת להגן בעד התומכים והמסייעים ברפואות, ישועות,

פרנסה, וכל מיילי דמיטב.

לתרומות והקדשות, לזכות ולע"נ, וכן לפרסום בעלון: 052-7636030

ישמחו

מופץ בדואר אלקטרוני בכל קצוות תבל.

לזיכוי הרבים נא הדפיסו

והפיצו בין מכריכם!

לקבלת הגליון בכל שבוע,

ולהערות הצעות ותרומות

yismechu@yismechu.com